

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Страшна вест...

(37)

Гастон се обрадовао.

– Ох, наравно, господине Мишеле.

Хтео је још нешто да пита али се снебивао. Милош је то запазио и охрабрио га:

– Ти би нешто желео, Гастоне? Само реци. Ти знаш да ти не могу ништа одбити. Када сам био у невољи показао си се као искрени пријатељ, према томе, ја ти то никада нећу заборавити. Захваљујем ти најлепше за све што си учинио за мене.

Гастон је окренуо још тренутак, а затим се одлучио:

– Надам се, господине Мишеле, да ћете боксовати против Џое Нокса.

Милош се тргао. У свом одушевљењу што је опет добио натраг своје имање сасвим је заборавио на бокс. Гастон га је сада потсетио. Он је знао колико је његовом менаџеру стало да изгурају до краја. Зато се није колебао ни тренутка:

– Па наравно, Гастоне. Боксоваћу још овај меч. Али то ће бити последњи. Као непобедиви првак света вратићу се у своју отаџбину.

Гастон је задовољно одахнуо. Грдан терет спао му је са груди. Очи су му блистале од задовољства.

– Ох, ви ћете сигурно победити, господине Мишеле... Али то ће бити ваш најтежи меч... Ја сам уверен да ће то бити једна од најлепших борби на рингу коју је Париз икада видео.

– Сем ако Дипре опет нешто не замрси, – насмејао се Милош.

– Овога пута неће ништа. Будите мирни и не брините се. Он је изгубио игру и сада му је потуно свеједно ко ће бити првак света, ви или Џое Нокс. Чуо сам да је и Црнац раскинуо с њим свој уговор. Ово је последњи меч који боксује под досадашњим условима. Ако ви престанете да боксујете, Џое Нокс ће лако повратити изгубљену титулу и тада ће Дипре опет бити на губитку. Стари вук је побеђен и сада је мекан као памук. Послао је Пјера да ме пита да ли нам је што потребно и поручио нам је да нам се у сваком погледу ставља на расположење. Али ја сам одбио њихову помоћ. Ни досада нам није била потребна, а од сада поготову.

Милош је задовољно климнуо главом:

– Добро си урадио, Гастоне.

Слуга се затим повукао и Милош је остао сам. Завалио се у једну наслоњачу и преживљавао још једном догађаје последњих месеци. Срце му се стегло од бола када је помислио на Ани. Да ли је дознала да је он професионални боксер или не?

Зашто му се ни једанпут није јавила? Да ли се већ вратила у Париз?

Поглед му се зауставио на телефонском апарату. Осети жељу да је зовне, да разговара с њом. Али се није ни помакао. Чему, кад је и онако већ све свршено. Она му је јасно дала на знање да не жели више да га види. Покајала се за оно што је урадила и својим ћутањем одбила га је сасвим од себе. Сигурно га је већ заборавила. Али њена слика још је потпуно свежа у његовом срцу. Сада је опет могао светла чела да изиђе пред њеног оца и да запроси њену руку. Ситуација се сада сасвим променила. Он им је био равноправан у свему. Али он то није могао да учини. Без њеног пристанка никада се не би одлучио за такав корак.

Ускоро ће напустити Париз. Кроз недељу дана меч са Џое Ноксом имао је да се одржи у Палати спорта. Већ месец дана само се о тој борби говорило у Паризу. Његова муњевита каријера и његове брзе и, ефектне победе, одушевиле су париску публику. Имао је врло много присталица и био је веома омиљен. Освојио је Париз својом младошћу, својим спортским понашањем, изванредним техничким знањем, великом брзином и страшним ударцем своје деснице. Остати у Паризу био је изванредно примамљив мамац. Живео би окружен слављем, био мажен и свака жеља била би му испуњена. Зарадио би врло много новаца, јер би се франци почели да гомилају тек онда када би освојио титулу првака света. Сваки меч доносио би му око сто хиљада франака...

Али он се чврсто одлучио да напусти Париз одмах после победе над Џое Ноксом. А да ће победити у то више није сумњао. Био је сигуран. Није се плашио Црнца. Кад боксер стекне такво самопоуздање и не плаши се свога противника, онда је знатно у преимућству. Изићи пун самопоуздања на ринг, прибран, сигуран у себе значи добити пола битке. А Милош је чврсто веровао у себе. Отпутоваће дакле, у Београд и отпочеће нов живот, радан, пун одговорности и обавеза. То је дуговао своме оцу који га је толико волео, породичном имену каје је остало неокаљено и поштено.

А Ани?

Срце му се поново стегло. Зар да оде, а да је не види. Не. То не може. Мораће да понесе њену слику у свом срцу, свежу, љупку, с ведрим осмехом који је толико волео.

Разнежен, пришао је телефону и машио се за слушалицу. Али је трагао руку. Скљокао се на диван и зарио прсте у овоју бујну, црну косу. И остао је тако непомичан, предајући се потпуно патњама свога срца. Ох, да је он знао да је у исто време Ани седела исто тако поред телефона и чежњиво гледала у бели, мали апарат од слонове кости, који је мамио, изазивао је да га покрене. Већ два дана су у Паризу. Дошли су на енергичан позив старога маркиза, коме се усамљеност досадила и који их се много зажелео.

Чим су допутовали Мими је отпочела да тражи стан. Јурила је по Паризу и бирала коју ће кућу да купи. Она је желела да се настани у некој малој, пријатној кућици, да буде сама потпуно са својим мужем. Вукла је свуда са собом Ани и ова се одазивала радо, надајући се да ће можда негде срести Милоша. Имали су, међутим, срећу. Већ првог дана нашли су једну изванредно лепу кућицу у Отеју, окружену зеленилом, с малом, лепом баштом иза куће. Била је намештена и Мими је била толико одушевљена да је имала да изврши само неке незнатне промене. Одмах је одлучила да се већ идуће недеље венчају. Стари маркиз био је против тога и узалудно је говорио да је то сувише брз рок, да он жели да свадба његове јединице буде догађај за Париз и да је потребно имати доста времена да се изврше све припреме око венчања.

Уствари, он је желео да се свадба што више одуговлачи, да би своју јединицу имао што дуже времена поред себе. Али Мими је била неумољива. Њена воља је победила. Дан венчања одређен је за следећу недељу. Ани је морала да помишља и на свој будући стан. Удајом своје пријатељице ова није више могла да остане у палати, сама са старим маркизом. Морала је да се побрине да нађе неки стан, да се бар привремено смести. У најгорем случају мораће да се пресели у хотел.

Када се Мими уда и отпутује на свадбени пут она ће остати потпуно сама. Живеће у истом граду у коме се налази Мишел, а биће ипак толико удаљена од њега! Можда га неће ни видети. Па ипак, желела је жарко да може да се сретне негде с њим, да му погледа у очи и прочита у њима да ли је још увек воли. Ма да је требала да га презире због бруталног и некоректног понашања према њој, она је осећала да он има неких нарочитих разлога што тако чини. Дала би све када би могла да дозна његову тајну. Тајну која ју је учинила несрећном, која ће јој загорчати цео живот. Она није могла да верује да су његове очи, тако искрене и верне, могле да лажу. Он ју је волео свим својим младим срцем. Она у то ни данас није сумњала. Али га је ипак осуђивала што није имао довољно храбрости да јој призна истину, да јој повери свој бол. Она би све разумела, прешла би преко свега ма шта то било, волела би га исто тако као што га и данас љуби. Али он је ћутао. Носио је тајну у себи, трпео и жртвовао своју љубав нечем што се скривало пред њом. Нешто што је претило да уништи два млада живота.

Она се надала да ће га срести. Излазила је тих дана више него икада, кретала се у разним друштвима, али нигде није срела Милоша. Неколико пута је прошла колима кроз улицу у којој је он становао, прошла је лагано поред његове куће тражећи погледом прозоре његовог стана, али га није угледала. Дани су пролазили један за другим. Толико је била заокупљена потером за Милошем, да није нашла себи стан. Сетила се тога уочи венчања и наредила једном слуги да однесе њене ствари у хотел у коме је телефоном заузела мали апартман.

Сутрадан њена пријатељица везаће своју судбину са животом човека кога је љубила. Освануће сутра светао дан о коме сањаре милиони девојака у свету. Андре ће отргнути Мими, узеће је само за себе, учиниће је срећном.

Видела је своју пријатељицу, обучену сву у бело, с дугачким провидним велом на плећима, који се спуштао све до земље, румену од узбуђења, дрхтавих груди. Прилазила је лагано олтару ослоњена на руку свога оца, веома лепа, срећна и радосна. За који тренутак венчане бурме спајаће их за цео живот. И она је сањарила о томе дану, најсрећнијем у животу младе девојке, још давно, док је била у пансиону. Замишљала је чак и свога будућег мужа, високог, развијеног, црног, орловског носа, ватрених очију. Милош, истина, није имао орловски нос, али је у свему другом личио на јунака њене девојачке маште. Таквог мужа као што је он, она је увек желела.

Али њени снови изгледа да се неће остварити. Милош је нестао и не јавља се. Најлепши дани њене младости претварају се исувише рано у драге успомене, успомене које се не заборављају, које ће увек тињати у њеном срцу, које ће ублажавати тугу за изгубљеном срећом.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПРВА

Страшна вест

Жан је ушао у свлачионицу и радосно узвикнуо још с врата:

– Велику си гужву направио, Мишеле. У сали је права тарапана.

Људи се просто гуше. Збијени су као сардине. Стари Дипре чупа косе од очајања. Не може себи да опрости што овај меч није одржан у стадиону Буфало. Овакво интересовање не памти се откако се Карпантје повукао са ринга. Што је најзанимљивије, више света има напољу него у Палати спорта. Читава чета полицајаца спречава масу да не провали унутра. Малопре су ватрогасци позвани у помоћ. Улазнице су у претпродаји достигле фантастичне цифре. Карта од двадесет франака плаћа се три стотине и људи се бију међусобно да би могли да је купе. Кажем ти, право чудо!

Милош се задовољно осмехнуо. Жвакао је гуму и миловао по коси малога Пола, који се прибио уз њега и уживао у његовом загрљају. Милош је био миран и расположен. Спокојно је очекивао велику борбу.

Али је зато Гастон био нервозан. Стари менаџер није могао да се скраси на једном месту. Шетао се по свлационици кратким, нервозним кораком, хуктао, брисао зној са чела, кршио прсте. Он је увек имао трему пред Милошев излазак на ринг, али се још ниједанпут није осећао овако узнемирен. Налазио се пред остварењем свога животног дела. Милошев успех сматрао је као свој. Сви ти успеси, извојевани од меча до меча, зар нису постигнути и његовом заслугом. Не постижу се победе само на рингу. Често пута менаџери морају да воде много страшнију, огорченију и опаснију, борбу пре меча, иза кулиса ринга. Такву борбу Гастон

је издржао и победио. Сада је требало савладати и последњу препреку. Успети се потпуно до врха лествица славе.

Гастон није стрепео за исход меча и веровао је у Милоша као у Бога. Да му је неко предложио опкладу у живот, прихватио би је без размишљања. Толико је био сигуран у победу свога пулена. Није се плашио ни Дипреа, никакве клопке, знао је да ће се овога пута меч одржати потпуно правилно, без икаквог удешавања, да ће то бити најлепша борба коју је дотле видео. Па ипак је био узнемирен. Спортска грозница тресла га је свег. Његов танани, израђен инстинкт, који га никада није варао, наслућивао је нешто што га је забрињавало, збуњивало га је. Последњих дана ишло је све најбоље, било је толико добро да то већ није ваљало. Милош се осећао изврсно, његова форма је сјајна, боља него икада раније. Радио је као митраљез: брзо, снажно, прецизно. И сада, пред сам меч, његово расположење је идеално. Није нервозан, верује у себе, осећа ону сигурност која је неопходна боксеру ако жели да победи на једном овако тешком мечу као што је овај.

Па ипак, све није било како треба. Шта, то Гастон није знао, али је осећао, наслућивао је несрећу. Зато је био, толико нервозан, није могао да се прибере, био је уплахирен и збуњен као дете. Што се тиче гужве у сали Жан је имао право. Откако је сазидана Спортска палата није била тако пуна. Ова велика, репрезентативна Палата спорта, једна од највећих у Европи за приређивање спортских такмичења у затвореном простору, примила је више света него што је то било предвиђено. Око ринга, који се налазио на средини, све је било пуно. Једва се дисало. Али прави пакао владао је на галеријама.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Strašna vest...

(37)

Gaston se obradovao.

– Oh, naravno, gospodine Mišele.

Hteo je još nešto da pita ali ce snebivao. Miloš je to zapazio i ohrabrio ga:

– Ti bi nešto želeo, Gastone? Samo reci. Ti znaš da ti ne mogu ništa odbiti.

Kada sam bio u nevolji pokazao si se kao iskreni prijatelj, prema tome, ja ti to nikada neću zaboraviti. Zahvaljujem ti najlepše za sve što si učinio za mene.

Gaston je okrenuo još trenutak, a zatim se odlučio:

– Nadam se, gospodine Mišele, da ćete boksovati protiv Džoe Noksa.

Miloš se trgao. U svom oduševljenju što je opet dobio natrag svoje imanje sasvim je zaboravio na boks. Gaston ga je sada potsetio. On je znao koliko je njegovom menadžeru stalo da izguraju do kraja. Zato se nije kolebao ni trenutka:

– Pa naravno, Gastone. Boksovaću još ovaj meč. Ali to će biti poslednji. Kao nepobedivi prvak sveta vratiću se u svoju otadžbinu.

Gaston je zadovoljno odahnuo. Grdan teret spao mu je sa grudi. Oči su mu blistale od zadovoljstva.

– Oh, vi ćete sigurno pobediti, gospodine Mišele... Ali to će biti vaš najteži meč... Ja sam uveren da će to biti jedna od najlepših borbi na ringu koju je Pariz ikada video.

– Sem ako Dipre opet nešto ne zamrsi, – nasmejao se Miloš.

– Ovoga puta neće ništa. Budite mirni i ne brinite se. On je izgubio igru i sada mu je potuno svejedno ko će biti prvak sveta, vi ili Džoe Noks. Čuo sam da je i Crnac raskinuo s njim svoj ugovor. Ovo je poslednji meč koji boksuje pod dosadašnjim uslovima. Ako vi prestanete da boksuje, Džoe Noks će lako povratiti izgubljenju titulu i tada će Dipre opet biti na gybitku. Stari vuk je pobeđen i sada je mekan kao pamuk. Poslao je Pjera da me pita da li nam je što potrebno i poručio nam je da nam se u svakom pogledu stavlja na raspoloženje. Ali ja sam odbio njihovu pomoć. Ni dosada nam nije bila potrebna, a od sada pogotovu.

Miloš je zadovoljno klimnuo glavom:

– Dobro si uradio, Gastone.

Sluga se zatim povukao i Miloš je ostao sam. Zavalio se u jednu naslonjaču i preživljavao još jednom događaje poslednjih meseci. Srce mu se steglo od bola kada je pomislio na Ani. Da li je doznala da je on profesionalni bokser ili ne? Zašto mu ce ni jedanput nije javila? Da li se već vratila u Pariz?

Pogled mu se zaustavio na telefonskom aparatu. Oseti želju da je zovne, da razgovara s njom. Ali se nije ni pomakao. Čemu, kad je i onako već sve svršeno. Ona mu je jasno dala na znanje da ne želi više da ga vidi. Pokajala se za ono što je uradila i svojim ćutanjem odbila ga je sasvim od sebe. Sigurno ga je već zaboravila. Ali njena slika još je potpuno sveža u njegovom srcu.

Sada je opet mogao svetla čela da iziđe pred njenog oca i da zaprosi njenu ruku. Situacija se sada sasvim promenila. On im je bio ravnopravan u svemu. Ali on to nije mogao da učini. Bez njenog pristanka nikada se ne bi odlučio za takav korak.

Uskoro će napustiti Pariz. Kroz nedelju dana meč sa Džoe Noksom imao je da se održi u Palati sporta. Već mesec dana samo se o toj borbi govorilo u Parizu. Njegova munjevita karijera i njegove brze i, efektne pobede, oduševile su parisku publiku. Imao je vrlo mnogo pristalica i bio je veoma omiljen. Osvojio je Pariz svojom mladošću, svojim sportskim ponašanjem, izvanrednim tehničkim znanjem, velikom brzinom i strašnim udarcem svoje desnice. Ostati u Parizu bio je izvanredno primamljiv mamac. Živeo bi okružen slavljem, bio mažen i svaka želja bila bi mu ispunjena. Zaradio bi vrlo mnogo novaca, jer bi se franci počeli da gomilaju tek onda kada bi osvojio titulu prvaka sveta. Svaki meč donosio bi mu oko sto hiljada franaka...

Ali on se čvrsto odlučio da napusti Pariz odmah posle pobede nad Džoe Noksom. A da će pobediti u to više nije sumnjao. Bio je siguran. Nije se plašio Crnca. Kad bokser stekne takvo samopouzdanje i ne plaši se svoga protivnika, onda je znatno u preimućstvu. Izići pun samopouzdanja na ring, pribran, siguran u sebe znači dobiti pola bitke. A Miloš je čvrsto verovao u sebe. Otputovaće dakle, u Beograd i otpočeće nov život, radan, pun odgovornosti i obaveza. To je dugovao svome ocu koji ga je toliko voleo, porodičnom imenu kaje je ostalo neokaljeno i pošteno.

A Ani?

Srce mu se ponovo steglo. Zar da ode, a da je ne vidi. He. To ne može. Mopaće da ponese njenu sliku u svom srcu, svežu, ljupku, s vedrim osmehom koji je toliko voleo.

Raznežen, prišao je telefonu i mašio se za slušalicu. Ali je trgao ruku. Skljokao se na divan i zario prste u ovoju bujnu, crnu kosu. I ostao je tako nepomičan, predajući se potpuno patnjama svoga srca. Oh, da je on znao da je u isto vreme Ani sedela isto tako pored telefona i čežnjivo gledala u beli, mali aparat od slonove kosti, koji je mamio, izazivao je da ga pokrene. Beć dva dana su u Parizu. Došli su na energičan poziv staroga markiza, kome se usamljenost dosadila i koji ih se mnogo zaželeo.

Čim su doputovali Mimi je otpočela da traži stan. Jurila je po Parizu i birala koju će kyćy da kupi. Ona je želela da se nastani u nekoj maloj, prijatnoj kućici, da bude sama potpuno sa svojim mužem. Vukla je svuda sa sobom Ani i ova se odazivala rado, nadajući se da će možda negde sresti Miloša. Imali su, međutim, cpećy. Beć prvog dana našli su jednu izvanredno lepu kućicu u Oteju, okruženu zelenilom, s malom, lepom baštom iza kuće. Bila je nameštena i Mimi je bila toliko oduševljena da je imala da izvrši samo neke neznatne promene. Odmah je odlučila da se već iduće nedelje venčaju. Stari markiz bio je protiv toga i uzaludno je govorio da je to suviše brz rok, da on želi da svadba njegove jedinice bude događaj za Pariz i da je potrebno imati dosta vremena da se izvrše sve pripreme oko venčanja. Ustvari, on je želeo da se svadba što više odugovlači, da bi svoju jedinicu imao što duže vremena pored sebe. Ali Mimi je bila neumoljiva. Njena volja je pobedila. Dan venčanja određen je za sledeću nedelju.

Ani je morala da pomišlja i na svoj budući stan. Udajom svoje prijateljice ova nije više mogla da ostane u palati, sama sa starim markizom. Morala je da se pobrine da nađe neki stan, da se bar privremeno smesti. U najgorem slučaju moraće da se preseli u hotel.

Kada se Mimi uda i otputuje na svadbeni put ona će ostati potpuno sama. Živeće u istom gradu u kome se nalazi Mišel, a biće ipak toliko udaljena od njega! Možda ga neće ni videti. Pa ipak, želela je žarko da može da se sretne negde s njim, da mu pogleda u oči i pročita u njima da li je još uvek voli.

Ma da je trebala da ga prezire zbog brutalnog i nekorektnog ponašanja prema njoj, ona je osećala da on ima nekih naročitih razloga što tako čini. Dala bi sve kada bi mogla da dozna njegovu tajnu. Tajnu koja ju je učinila nesrećnom, koja će joj zagorčati ceo život. Ona nije mogla da veruje da su njegove oči, tako iskrene i verne, mogle da lažu. On ju je voleo svim svojim mladim srcem.

Ona u to ni danas nije sumnjala. Ali ga je ipak osuđivala što nije imao dovoljno hrabrosti da joj prizna istinu, da joj poveri svoj bol. Ona bi sve razumela, prešla bi preko svega ma šta to bilo, volela bi ga isto tako kao što ga i danas ljubi. Ali on je ćutao. Nosio je tajnu u sebi, trpeo i žrtvovao svoju ljubav nečim što se skrivalo pred njom. Nešto što je pretilo da uništi dva mlada života.

Ona se nadala da će ga sresti. Izlazila je tih dana više nego ikada, kretala se u raznim društvima, ali nigde nije srela Miloša. Nekoliko puta je prošla kolima kroz ulicu u kojoj je on stanovao, prošla je lagano pored njegove kuće tražeći pogledom prozore njegovog stana, ali ga nije ugledala. Dani su prolazili jedan za drugim. Toliko je bila zaokupljena poterom za Milošem, da nije našla sebi stan. Setila se toga uoči venčanja i naredila jednom slugi da odnese njene stvari u hotel u kome je telefonom zauzela mali apartman.

Sutradan njena prijateljica vezaće svoju sudbinu sa životom čoveka koga je ljubila. Osvanuće sutra svetao dan o kome sanjare milioni devojaka u svetu. Andre će otrgnuti Mimi, uzeće je samo za sebe, učiniće je srećnom.

Videla je svoju prijateljicu, obučenu svu u belo, s dugačkim providnim velom na plećima, koji se spuštao sve do zemlje, rumenu od uzbuđenja, drhtavih grudi. Prilazila je lagano oltaru oslonjena na ruku svoga oca, veoma lepa, srećna i radosna. Za koji trenutak venčane burme spajaće ih za ceo život.

I ona je sanjarila o tome danu, najsrećnijem u životu mlade devojke, još davno, dok je bila u pansionu. Zamišljala je čak i svoga budućeg muža, visokog, razvijenog, crnog, orlovskog nosa, vatrenih očiju. Miloš, istina, nije imao orlovski nos, ali je u svemu drugom ličio na junaka njene devojačke mašte. Takvog muža kao što je on, ona je uvek želela.

Ali njeni snovi izgleda da se neće ostvariti. Miloš je nestao i ne javlja se. Najlepši dani njene mladosti pretvaraju se isuviše rano u drage uspomene, uspomene koje se ne zaboravljaju, koje će uvek tinjati u njenom srcu, koje će ublažavati tugu za izgubljenom srećom.

GLAVA DVADESET I PRVA

Strašna vest

Žan je ušao u svlačionicu i radosno uzviknuo još s vrata:

– Veliku si gužvu napravio, Miše! U sali je prava tarapana. Ljudi se prosto guše. Zbijeni su kao sardine. Stari Dipre čupa kose od očajanja. He može sebi da oprostí što ovaj meč nije održan u stadionu Bufalo. Ovakvo interesovanje ne pamti se otkako se Karpantje povukao sa ringa. Što je najzanimljivije, više sveta ima napolju nego u Palati sporta.

Čitava četa policajaca sprečava masu da ne provali unutra. Malopre su vatrogasci pozvani u pomoć. Ulaznice su u pretprodaji dostigle fantastične cifre. Karta od dvadeset franaka plaća se tri stotine i ljudi se biju međusobno da bi mogli da je kupe. Kažem ti, pravo čudo!

Miloš se zadovoljno osmehnuo. Žvakao je gumu i milovao po kosi maloga Pola, koji se pribio uz njega i uživao u njegovom zagrljaju. Miloš je bio miran i raspoložen. Spokojno je očekivao veliku borbu.

Ali je zato Gaston bio nervozan. Stari menadžer nije mogao da se skrasi na jednom mestu. Šetao se po svlačionici kratkim, nervoznim korakom, huktao, brisao znoj sa čela, kršio prste. On je uvek imao tremu pred Milošev izlazak na ring, ali ce još nijedanput nije očećao ovako uznemiren. Nalazio se pred ostvarenjem svoga životnog dela. Milošev uspeh smatrao je kao svoj. Svi ti uspesi, izvojevani od meča do meča, zar nisu postignuti i njegovom zaslugom. Ne postižu se pobeđe samo na ringu. Često puta menadžeri moraju da vode mnogo strašniju, ogorčeniju i opasniju, borbu pre meča, iza kulisa ringa. Takvu borbu Gaston je izdržao i pobedio. Sada je trebalo

savladati i poslednju prepreku. Uspeti se potpuno do vrha lestvica slave.

Gaston nije strepeo za ishod meča i verovao je u Miloša kao u Boga. Da mu je neko predložio opkladu u život, prihvatio bi je bez razmišljanja. Toliko je bio siguran u pobedu svoga pulena. Nije se plašio ni Diprea, nikakve klopke, znao je da će se ovoga puta meč održati potpuno pravilno, bez ikakvog udešavanja, da će to biti najlepša borba koju je dotle video. Pa ipak je bio uznemiren.

Sportska groznica tresla ga je sveg. Njegov tanani, izrađen instikt, koji ga nikada nije varao, naslućivao je nešto što ga je zabrinjavalo, zbunjivalo ra je. Poslednjih dana išlo je sve najbolje, bilo je toliko dobro da to već nije valjalo. Miloš se očećao izvrsno, njegova forma je sjajna, bolja nego ikada ranije. Radio je kao mitraljez: brzo, snažno, precizno. I sada, pred sam meč, njegovo raspoloženje je idealno. Nije nervozan, veruje u sebe, oseća onu sigurnost koja je neophodna bokseru ako želi da pobedi na jednom ovako teškom meču kao što je ovaj.

Pa ipak, sve nije bilo kako treba. Šta, to Gaston nije znao, ali je osećao, naslućivao je nesreću. Zato je bio, toliko nervozan, nije mogao da se pribere, bio je usplahiren i zbunjen kao dete.

Što se tiče gužve u sali Žan je imao pravo. Otkako je sazidana Sportska palata nije bila tako puna. Ova velika, reprezentativna Palata sporta, jedna od najvećih u Evropi za priređivanje sportskih takmičenja u zatvorenom prostoru, primila je više sveta nego što je to bilo predviđeno. Oko ringa, koji se nalazio na sredini, sve je bilo puno. Jedva se disalo. Ali pravi pakao vladao je na galerijama.

(Nastaviće se)